

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Број: Гж1. 3148/10
Дана: 17.10.2011. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду у већу састављеном од судија Персиде Јовановић, председника већа, Јасмине Даниловић Стојковић и Боривоја Гајића, чланова већа, у правној ствари тужиоца **Ц. Ј.** из В. кога заступа Т. М. адвокат из В., против туженог **Д. за п. ц., р. и с. од м. „СМА“ ДОО** из В., ради поништаја решења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Општинског суда у Вршцу посл.бр. П1. 841/09 од 21.10.2009. године, у нејавној седници већа одржаној 17.10.2011. године донео је следећу:

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца се **ОДБИЈА**, па се пресуда Општинског суда у Вршцу посл. бр. П1. 841/09 од 21.10.2009. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду бр. од године и да се утврди да је тужилац у радном односу код туженог на неодређено време, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди у складу са стручном спремом и радним искуством. Обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 26.000,00 динара у року од 15 дана по правоснажности пресуде и под теретом принудног извршења.

Против ове пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену жалбу побијајући је због свих законских разлога предвиђених одредбом члана 360 став 1 тачка 1 до 3 ЗПП-а са предлогом да се усвајањем исте побијана пресуда преиначи и захтев тужиоца у целисти усвоји или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на жалбу није дат.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби тужиоца и

пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 1, 2, 5, 7. и 9. ЗПП и правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372. став 2. ЗПП, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка, те да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца.

У току првостепеног поступка између осталог је утврђено да су тужилац и тужени дана године закључили уговор о раду на неодређено време почев од године са пробним радом у трајању од 6 месеци. Уговорено је да тужилац обавља послове бравара-бравар-варилац, обзиром да тужилац има трећи степен стручне спреме и по занимању је бравар. Уговор су својеручно потписали тужилац као запослени и тужени као послодавац.

Дана године тужени је доставио тужиоцу понуду за закључење анекса уговора о раду из разлога што послодавац врши промене у процесу и организацији рада, нови распоред радника и премештај на други одговарајући посао. Тужилац је понуду прихватио и дана године са туженим закључио анекс уговора о раду, којим се мења тачка 4 уговора о раду те се тужилац премешта на послове радника у производњи од дана године. Чланом 2 анекса уговора о раду предвиђено је да тужилац као запослени заснива радни однос на одређено време у трајању од 6 месеци од дана закључивања анекса уговора о раду. Истим чланом је предвиђено да ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока из става 1 овог члана сматраће се да се поново налази у радном односу на неодређено време. Анекс уговора о раду својеручно су потписали тужилац као запослени и тужени као послодавац.

Дана године тужени је донео решење којим је тужиоцу утврдио право на годишњи одмор за 2009. годину у трајању од 24 радна дана, тако да је тужиоцу одобрено коришћење годишњег одмора за календарску 2009. годину у једном делу за период од године до године и по овом решењу тужилац је дужан да се јави на посао дана године. Тужилац је користио годишњи одмор за 2009. годину и то 8 радних дана у мају месецу и 3 дана у јуну месецу. Искористио је укупно 11 радних дана годишњег одмора у 2009. години, али у прекиду. тако што је 5 дана радио, па 5 дана није радио, а због потребе посла .

Дана године тужени је донео решење о отказу уговора о раду тужиоца број 10/2/2009 из разлога што дана 03.06.2009. године тужиоцу истиче рок из члана 2 анекса уговора о раду на одређено време, па престаје потреба за његовим радом и радни однос му престаје.

Дана године тужени је издао потврду број 38/09 којом је констатовано да је тужиоцу радни однос престао са даном године, да је искористио део годишњег одмора за 2009. годину у трајању од 8 дана, а који му је одобрен решењем број 35/17 од дана 04.05.2009. године и да неискоришћени део одмора у трајању од 16 дана може искористити до 30.06.2010. године, али код новог послодавца. Тужени је потврдио да се тужилац раздужио са ХТЗ опремом и алатом, а сагласили су се и утврдили чињеницу да немају неизмирених потраживања и дуговања по било ком основу на дан престанка радног односа тужиоца, односно на дан године. Дана године тужилац је преузео радну књижицу, али је одбио да преузме потврду о искоришћеном годишњем одмору. Након што је добио отказ тужилац више није долазио да ради и тужилац није подносио тужбу за поништај уговора на одређено време.

Иначе, тужилац је био радник „Д.“ ДОО из В. па је на основу споразума о преузимању радника био преузет од стране туженог који је са тужиоцем закључио уговор о раду дана 04.06.2008. године. Пре него што је преузет од стране туженог, отказан му је уговор о раду број 249/17 од 01.03.2004. године, закључно са 03.06.2008. године. Тужиоцу је у радну књижицу уписан радни стаж остварен код „Д.“ ДОО из В. и констатовано је да није искористио годишњи одмор за 2008. годину у целости.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је донео правилну и закониту одлуку када је одбио тужбени захтев тужиоца, заузимајући правилан став да у конкретном случају није било основа да радни однос тужиоца на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време јер тужилац није наставио да ради код туженог после године, односно после истека рока на који је засновао радни однос, а уговор о раду је отказан управо из разлога јер је протекао рок на који је и закључен, па је и решење којим је уговор о раду отказан законито.

Ирелевантни су жалбени наводи тужиоца да је по одобрењу овлашћеног радника туженог наставио радни однос коришћењем преосталих 14 дана годишњег одмора, те да је сходно члану 37 став 4 Закона о раду и члана 2 став 2 Анекса уговора о раду број 10/1/2008 од 18.11.2008 године дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, из разлога јер тужилац у току поступка није пружио доказе на ове околности, али и да јесте, за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време нужан услов је према одредби члана 37 став 2 Закона о раду, да запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока на који је засновао радни однос. У конкретном случају тај услов није испуњен, јер тужилац фактички није наставио да ради у релевантном периоду од пет дана преко тог рока. Све и да је након тог периода тужилац био на годишњем одмору, како ту у жалби наводи, коришћење годишњег одмора се не може сматрати наставком рада који доводи до преображаја радног односа, већ је у функцији остваривања права из радног односа (права на годишњи одмор). Стога, како су релевантни само дани provedени на фактичком раду, а тужилац након године није наставио да ради код туженог, нису испуњени услови из члана 37 став 4 Закона о раду, па је првостепени суд правилно применио материјално право када је тужбени захтев тужиоца као неоснован одбио.

Другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али сматра да исти нису од утицаја за доношење другачије другостепене одлуке.

Правилно је првостепени суд одлучио о накнади трошкова првостепеног поступка применом члана 146, 149 став 1, 150 и члана 159 ЗПП-а.

Из наведених разлога, жалба тужиоца је као неоснована одбијена, а првостепена пресуда потврђена на основу члана 375 ЗПП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Персида Јовановић, с.р.

Зто: